

[Aksel Larsen.]

amerikanerne for at tvinge en del af krigsfangerne til ikke at vende hjem. General Harrison forlangte dette ultimatum antaget, og så snart han havde afleveret det, forlod han våbenstilstandsteltet og erklærede, at han ikke ville vende tilbage til forhandlingerne før den 3. august, og at han da kun ville komme for at høre, om den anden part havde bøjet sig for hans ultimatum. Den anden part bøjede sig ikke for dette ultimatum, og siden er der ingen fremskridt sket under våbenhvileforhandlingerne.

Sagen har imidlertid i efteråret 1952 været behandlet på De Forenede Nationers generalforsamling, hvor også Danmark er repræsenteret, men med negativt resultat. I den anledning er det, at min gruppe tillader sig at spørge regeringen ved den højtærede udenrigsminister: Hvad har regeringen gjort for at støtte bestræbelserne for at hidføre våbenstilstand i Korea? Hvilket standpunkt har den danske delegation taget ved afstemningerne om dette spørgsmål på De Forenede Nationers generalforsamling, og hvorledes motiveres dette standpunkt?

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Når jeg nu skal besvare den forespørgsel, der er stillet til mig af forskellige kommunistiske medlemmer om Danmarks indsats på De Forenede Nationers plenarforsamling, agter jeg — da Danmarks indsats hører sammen dermed — samtidig at give en redegørelse for det arbejde, der hidtil er gjort på den 7. plenarforsamling for at hidføre en løsning af Koreaspørgsmålet, et arbejde, der på grund af de kommunistiske staters afvisende holdning desværre ikke førte til noget resultat, skønt det må være i alles interesse at få denne ulykkelige krig standset.

Da FN's 7. plenarforsamling begyndte sit arbejde, var våbenstilstandsforhandlerne i Korea efter mere end et års drøftelser nået dertil, at kun eet spørgsmål skilte parterne, nemlig spørgsmålet om krigsfangerens udveksling.

De nordkoreanske myndigheder havde oprindelig opgivet at have 65 000 krigsfanger, men senere faldt tallet til 11 500. Fra nordkoreansk side forklaredes dette ved, at differencen bestod af personer, der havde været genstand for omskoling.

De Forenede Nationers enhedskommando opgav oprindelig at have 170 000 fanger. En nærmere undersøgelse viste imidlertid, at

en del af dem ikke var krigsfanger, men civile flygtninge, og at antallet af egentlige krigsfanger kun udgjorde 106 000. Heraf har 70 000 ønsket at blive hjemsendt til Nordkorea eller Kina, medens de øvrige har erklæret, at de i givet fald med magt vil modsatte sig forsøg på at blive hjemsendt.

I plenarforsamlingen henvises Koreaspørgsmålet til forsamlingens 1. udvalg, det såkaldte politiske udvalg, der ud fra den betragtning, at Koreaspørgsmålet måtte betragtes som det vigtigste spørgsmål vedrørende fred og sikkerhed, vedtog at placere dette først på dagsordenen — et vidnesbyrd om den interesse, man fra alle sider nærrede for denne sag.

Inden de egentlige drøftelser begyndte, fremsatte Thailand forslag til en resolution om indbydelse til en repræsentant for regeringen i Sydkorea til at deltage i forhandlingerne uden stemmeret. Fra sovjetrussisk side foresloges det også at indbyde repræsentanter for Nordkorea.

Det sovjetrussiske forslag blev støttet af de fire østeuropæiske kommunistiske stater. Herudover fik forslaget også støtte fra nogle asiatiske stater.

Ved afstemningen blev Thailands forslag vedtaget med 54 stemmer mod 5, medens 1 afholdt sig fra at stemme. De nordiske lande stemte for Thailands forslag. Sovjetunionens forslag blev forkastet med 38 stemmer, 11 for, medens 8 undlod at stemme.

I udvalgets møde den 24. oktober holdt De Forenede Staters udenrigsminister, Acheson, en tale, i hvilken han gav en udførlig redegørelse for hele Koreaspørgsmålet og for, hvorledes alle forsøg på at tilvejebringe en sammenslutning af Nord- og Sydkorea var strandet på de nordkoreanske myndigheders modstand.

Den amerikanske udenrigsminister sluttede sin tale med at fremlægge et resolutionsforslag, i hvilket plenarforsamlingen udtalte anerkendelse af de bestræbelser, enhedskommandoen havde udfoldet under våbenstilstandsforhandlingerne, og af det standpunkt, enhedskommandoen havde taget i krigsfangespørgsmålet. Videre rettedes der i forslaget en appel til den kinesiske regering og de nordkoreanske myndigheder om at indgå på en våbenstilstandsoverenskomst, der anerkender, at de krigsførende parter ikke er forpligtede til at hjemsende krigsfanger under anvendelse af tvang.

Danmark og Norge var sammen med 18